

Told og Skat, når de skal vurdere, hvor meget folk kan afdrage på deres gæld til det offentlige og kontanthjælpsmodtagere. Starthjælpsmodtagere har et væ-

sentligt mindre rådighedsbeløb end nogen af de andre grupper.

Starthjælpsmodtageres rådighedsbeløb beregnet som pct. af sammenligningsbeløbene				
	Enlig uden børn	Enlig med 1 barn	Par uden børn	Par med 2 børn
Pct. af standardbudget	32	60	33	41
Pct. af gældsindrivelsesbeløb	52	92	65	73
Pct. af kontanthjælpsbeløb	52	77	51	55

Kilde: CASA, »Flygtninge på Starthjælp«, 2006, side 6.

Rapporten »Flygtninge på Starthjælp« fra CASA, 2006, redegør for, hvorledes den lave starthjælp udvikler sig til en fattigdomsfælde, som fører modtagerne stadig længere væk fra at kunne blive selvforsørgende. Der redegøres endvidere for, hvorledes starthjælpen medfører, at tid og overskud bruges på at spekulere over, hvordan man får pengene til at slå til, at selvværdet daler, og at det er svært at finde penge til helt basale ting (som transport), og en del starthjælpsmodtagere bliver stadig mere passive og »klientgjorte« (se f.eks. »Flygtninge på Starthjælp«, 2006, side 8 og 56).

Forslagsstillerne er dybt betænkelige ved den strategi, som handler om at gøre flygtninge og andre modtagere stadig fattigere i håb om, at det vil føre til beskæftigelse og selvforsørgelse, særlig fordi der altid vil være en gruppe, som det ikke lykkes at nå målet trods både gode intentioner og en aktiv indsats. For dem fører strategien udelukkende til fattigdom og social eksklusion.

Starthjælpen medfører uigennemsigthed i niveauet af offentlige ydelser

Siden de nye regler om starthjælp trådte i kraft den 1. juli 2002, har det vist sig, at de personer, der er henvist til at klare sig for starthjælpen, har overordentlig svært ved det.

Næsten alle flygtninge på starthjælp modtager enkelttydelser, f.eks. til medicin og behandling. CASA har vist, at 80 pct. af flygtningefamilier på starthjælp har modtaget hjælp til enkeltudgifter i løbet af det sidste år. Der er stor spredning i summen af enkelttydelser over et år – for 90 pct. gjaldt, at summen var mindre end 50.000 kr., for 30 pct. var summen mindre end 5.000 kr. Der er både forskel på, hvor meget familierne søger om hjælp, og hvor villige kommunerne er til at hjælpe. Der er f.eks. stor forskel på de rådighedsbeløb, kommunerne internt fastsætter som vejledende udgangspunkt for en transgvurdering. I nogle kommuner må flygtninge således gå forgæves med ansøgninger om økonomisk støtte til tandlæge og til medicin,

som ville være blevet imødekommet i andre kommuner. (Kilde: CASA, »Flygtninge på Starthjælp«, 2006, side 7-8 og side 28).

Sagsbehandlerne vurderer, at familier på starthjælpsniveau oftere søger råd og vejledning end familier på kontanthjælp. Rådgivning om økonomi spiller en meget stor rolle, men sagsbehandlerne giver også råd og vejledning om meget andet, f.eks. arbejde og bolig. I det hele taget er en del starthjælpsmodtagerne meget usikre. (Kilde: CASA, »Flygtninge på Starthjælp«, 2006, side 8). De gentagne ansøgninger om ekstra ydelser og særlige tilskud betyder, at starthjælpen også medfører en øget administrativ byrde for de kommuner, som skal administrere den. Det har ved flere lejligheder fået kommunerne til at erklære, at den kommunale integrationsindsats går op i bureaukrati. (Se bl.a. Jyllands-Posten, den 31. juli 2003, side 1).

Forslagsstillerne er imod at pålægge de danske kommuner en »uforudset« administrativ og økonomisk byrde, simpelt hen fordi en af de offentlige ydelser er sat alt for lavt. Samtidig har forslagsstillerne svært ved at se det rimelige i, at flygtninge og andre modtagere af starthjælp skal have forskellige rådighedsbeløb alt efter, hvor de bor i landet, og alt efter, om de er i stand til at søge hjælp på den mest hensigtsmæssige måde.

Starthjælpen straffer danske statsborgere for i en periode at arbejde i udlandet

Der findes en anden gruppe end flygtninge, for hvem opholdsgrundlaget ikke påvirkes af ansøgers evne til at være selvforsørgende. Denne gruppe er de danske statsborgere, som har opholdt sig i udlandet i mere end 1 år inden for de seneste 8 år. Forslagsstillerne er ganske uforstående over for, hvorfor danske statsborgere skal straffes for i en periode at søge at dygtiggøre sig gennem studier eller arbejde i udlandet. Danmark lever af den omkringliggende verden, vi skal kunne handle med de lande, som omgiver os. Derfor er det i Danmarks interesse at så store dele af den danske arbejdsstyrke er i stand til at klare sig på